

СКАЛА ВІКІВ
Іншої підвалини ні
хто не може заложити
Викуп За Всіх

“СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?”

“Надходить поранок, та ще ніч” Ісаія 21:12

Watch Tower and Herald of GharistsPresence

(Ukrainen Edition)

VOL. III

March 1st, 1926

№ 3

РОКУ БОЖОГО 6054

МАРЕЦЬ, 1, 1926

ЗМІСТ:

Господня вечеря	35
Як маємо молитися	40
Вечір молитви і слова до розважування.....	47
На кім І. Христос обіцяв побудувати свою церкву.....	48

“Став же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже Він мені, що відповість на мою жалобу”. – Аввакума 2:1

© WTB&TS

“На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філі (взбудрені, невдоволені маси). І омертвють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну (на всіх людей); сили бо небесні захитаються... Як побачите що се станеться, знайте, що царство Боже близько. Випростуйтеся і піднімайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось визволення ваше”. – Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31

Сей журнал служить головно на се, щоби подавати пояснення святого Письма і поучення з него. Заложений (1884 році) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студіюванні святого Письма, але також, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства, так званих “пильгримів”, і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані “Верийські лекції” подають і пояснюють в приступний спосіб “ВИКЛАДИ СВЯТОГО ПИСЬМА”, видані Товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступінь т. зв. “Вербі Деї Міністер” (В. Д. М. – V.D.M.), що означає: Слуга Слова Божого

Сей журнал боронить головно сеї єдиної правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкуплення) дорогоцінною кров'ю (смертю) “чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх” (1 лист Петра 1:19; 1 лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті; золото, срібло і дорогі каміння—жемчуги слова Божого (1 Коринтян 3:11–25; 2 Петра 1:5–11), дальшею цілею сего журналу є показати всім; яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер об'явилася через церкву всяка премудрість Божя” – “котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена”. – Ефесян 3:5–10

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старасться кожне своє слово підпорядковувати у всім під волю Божу в Христі, як учити сего святе Письмо. Для того може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконують Його службу; для того рішення наше, що має бути поміщене в сім журналі, а що ні, залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голову і стих святих пророків і апостолів.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА – се “храм живого Бога”, се особливше “діло рук Його”; що будова її відбувалася через цілий євангельський вік, – се від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословення на “всіх людей” і тоді вони будуть мати приступ до Него. – 1 Коринтян 3:16.17; Ефесян 2:20,22; 1 Мойсея 28:4; Галат 3:29

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих “живих камінів”, з “вибраних і дорогих”, тоді великий Майстер—Учитель згромадить їх разом при первім воскресенню. Тоді ся церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічі між Богом а людьми через цілих тисяч літ. – Одкрите 15:5–8

Що підставою надії так для церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за “всіх”, стався “викупом за всіх” і, що Він буде правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ у “властивім на се часі”. – Жидів 2:9; Йоана 1:9; Тимотея 2:5,6

Що надією церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде бачити Його таким, яким Він є, буде “учасником Божої природи” і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. – 1 Йоана 3:2; Йоана 17:24; Римлян 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі церква, святі, мають себе усовершенити, усовершенити до служби в будучности: має розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувити себе за царів і священників в будучих віках. – Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люди через царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. – Діяння святих апостолів 3:19–23; Ісаія 57

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, 18 Concord Street Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; *Kanada and Miscellaneous Foreign*. \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійській журналі читас і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна вислати міні ардерами, або через Експрес кампанію, або банковим переказом. З Канади і прочих країв треба вислати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: В Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волині 4 золоті польські; для Чехо—Словакції 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільреїсів; для Аргентини 3 пеза. Грошові міні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18. Concord St. BROOKLYN, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не вислаємо спеціального повідомлення, що отримано належність, ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, вислаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

ДОРОГА БРАТА Е. ЗАРИЦЬКОГО ПО КАНАДІ І ПО АМЕРИЦІ

PRINCE ALBERT, EASK. VER. ” 28	BATTLE GREEK, MICH. -----
Wakaw, Sask. -----Mar. 7	Toledo O. -----9
Foam Lake, Sask. -----14	Detroit, Mich. -----11
Wroxton, Sask. -----16.17	Flint, Mich. -----13
Kamsack, Sask. -----18	Східна Канада
Runnvmehe, Sask. -----19	Rrantfob, Cmt. -----15
Glibert Plaines, Man. -----21–24	Welfanh, Ont. -----15
Portape la Prairie. -----25	Hamilton, Ont. -----
Alonsa, Man. -----27–29	Preston, Ont. -----
Winnipeg, Man. -----30.31	Kitehener, Ont. -----
Америка	Gnelnk, Ont. -----
Minnesnolta, Minn.-----1	Orhaw, Ont. -----
Milwारेkee, Mik. -----2	Toronto, Ont. -----25
Ghleana III. -----3–5	Америка
Jolfet. III. -----6	Bvffalo, X.Y. -----27
Gary, Ixt. -----7	Elanira, X.Y. -----29

Дорога брата П. Боднара з Америки по Канаді

Winnipeg, Man. ----Veh. 20,21	Calmar, Alta.-----20
St. Nordert, Man.-----22	Rntort, Altn.-----Apr
Memonn, Man. -----23	Elmanton, Alta. -----
Kenora, Ont.----Veh. 25,26,28	Lamont, Alta. -----
Tynhall, Man.-----Mar. 2	Mumtare, Alta. -----
Gomor, Man. -----Mar. 2,4	Rieharh, Sask. -----
Selkirk, Man. -----5,7	Fary point, Sask. -----
Pleasant, Home, Man.-----9,10	Tarhapol, Sask. -----
Winnipeg, Man. -----11	Wakaw, Sask. ----- 10
Gimtflerh, Man. -----12,14	Saskufon, Sask. -----
Popfarflerh, Man. -----15,16	Glair, Sask. -----
Fisher Bracir, Man.-----17–19	Weyburn, Sask. -----
Branhon, Man. -----21	Shelby, Sask. -----
Regina, Sask. -----23	Foam Lake Sask. -----
Moore Jaw, Sask. -----24	Theodore, Sask. -----
Maple Creek, Alta -----25	Yorkton, Sask. -----
Lethbrige, Alta. -----26	Willowbrook, Sask. ----- 20
Calgary, Alta. -----28	

Подасмо тут всім братам, що свято памятки Господньої вечері сього року припадає на суботу 27 марця, по години 6 вечером. Віримо, що ся хвиля буде великим покріпленням для Господнього народу.

ВАРТОВА БАШТА

І ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

VOL. XLVII

Марець–March, 1, 1926

№ 3

Господня Вечера

“Ся чаша есть новий завіт в мой крові; се чиніть, скільки разів п’сте, на мою памятку. Бо скільки разів їсте сей хліб і псте сю чашу, смерть Господа звіщасте, аж Він прийде”. – 1Кор. 11:25, 26, Діаглот

ПАМ’ЯТКА Господньої вечері 1926 року зближається, тому всі щиро посвячені Господеви бажають привести собі на память значінне сеї торжественної хвилі. Як бувало до сього часу, так і сього року подаємо кілька уваг о Господній Вечері.

2 Властивий час на святкування Господньої вечері припадає сього року в суботу, дня 27–ого марця по 6 годині вечером. Се буде 14–ий день першого місяця по Біблійному численню. Коли ізраїльтяни мали опускати Єгипет, Бог розказав їм таке: “І рече Господь Мойсейови та Аронови у землі єгипетській. Місяць сей вам буде початком місяців, первий буде вам в місяцях року. Промовте до всеї громади синів ізраїлевих так: В десятый день місяця сього брати будете кождий ягня на семью батька свого... І будете держати його до 14–го дня того місяця, і заколе його вся громада ізраїльська надвечір”. – 2Мойсея 12:1–3,6

3 Початок місяця зазначував нів місяця (настанне нового місяця), котрий був найблизше до весняного зривання дня з ніччю, що припадає 13–ого марця. Сього року нів місяця (новий місяць) найблизший до зривання дня з ніччю припадає 13–ого марця. Сей день є отже першим днем місяця Нисан, котрий починається о 6–ій годині по заході сонця. Чотирнадцять днів по тім буде 27–ого марця. Отже вечір суботи 27–ого марця є властивим часом на святкування Господньої вечері.

4 Мусимо тут зазначити, що сього року жидівська насха починається аж 29 марця. Причина сеї ріжниці лежить в тім: В перших початках християнської ери жидівські “святі рабіни” руководячись ненавистю до Християн, ухвалили, що на будуче їх свято пасхи не буде святкуватися в неділю wraz з Християнами, навіть хотяй би після приписів закону Мойсея свято припадало на той день. В такім разі своє свято пасхи відкладали на понеділок вечером. Отже если нів місяця (новий місяць) коло весняного зривання дня з ніччю припадав в суботу або неділю, тоді перший день місяця стали числити в понеділок вечером, щоби таким чином день їх пасхи не починався, або не кінчився в неділю.

5 Сього року новий місяць показується на небі в суботу і 3–ого марця. Если би Жиди починали числити дні свого місяця відповідно тому, як було сказано Богом, тоді їх свято пасхи мало би початися чотирнайцять днів пізнійше, се є в суботу вечером 27 марця. Але йдучи за приписами “святих рабів” будуть святкувати своє свято два дни пізнійше.

Йдучи отже за вказівками святого Письма, властивий день на святкування пасхи припадає на сей рік на 27–ого марця.

ГОСПОДНЯ ВЕЧЕРА

6 Багато людей на світі каже, що вірить в Ісуса Христа і навіть називає себе Його іменем. Багато з них є чесних людей, але ще більше їх тільки удає, що вірить в Него. Та з них всіх тільки дуже мале число розуміє, на що Ісус Христос установляв послідну вечеру або яке значінне має установленне памятки смерті Ісусової.

7 Багато з протестантів, як баптистів і прочих думає, що Господню вечеру треба святкувати щонеділі. Католики і православні розуміють так, що коли Ісус Христос вирік знані слова до апостолів, тоді сейчас з хліба, що тримав в руці і з вина, що було з чаші зробилося правдиве Його тіло і правдива Його кров. І що Ісус Христос сказав і дав власть апостолам, а ті знов священникам, щоби вони вічно і безнастанно кождого дня приносили Ісуса в жертву; або, що Ісус Христос вічно умирає і кождого дня ще раз приносить себе в жертву за людей. Вони вірують, що кождий священник без згляду на се, чи він вірує в Бога, чи ні; чи жиє морально або ні, то має таку силу, що коли вимовить слова: “Прийміть і їжте”, і “пийте від неї всі”, сам Ісус Христос сходить з неба на престол і священник може його їсти і людям давати їсти. Таке переконанне є мильне і противиться науці Ісуса Христа і апостолів.

8 Апостол Петро учити виразно, що Ісус “Христос раз умер за наші гріхи, праведник за неправедних, щоби привести нас до Бога”. (1Петра 3:18) А ще яснійше говорить апостол Павло. Він супротиставить Ісуса Христа старозавітним жидівським архиереям, котрі щороку приносили жертву примирення за людей. А про Ісуса каже, що Він був висший від жидівських архиереїв, бо “Христос не увійшов в святиню зроблену руками, котра була образом правдивої, а до самого неба, щоби тепер являтися перед лицем Бога за нас. І не, щоби часто приносити себе самого,... а то треба би було Йому много разів страдати.... Христос один раз приніс себе в жертву, щоби згладити гріхи многих”. (Жидів 9:24–28) Отже апостоли вірили і учили, що одна жертва Ісуса Христа вистарчала для відкуплення світа, і що не можна вже приносити Ісуса Христа в жертву, бо Він вдруге не може вмерти. Знаємо, так каже апостол

Павло, що Христос, уставши з мертвих уже більше не вмирає; смерть не має вже над Ним власти. (Римлян 6:9) З сих слів видно, що наука священників, котрі учать, що Ісус Христос в таїнственний спосіб умирає на престолі і приноситься що день в жертву є фальшива і незгідна з словом Божим. Ся наука видумана хиба на се, щоби в Юдин спосіб заробляти гроші задармо.

9 Ісус сказав вправді, що “хто їсть тіло моє і п’є мою кров, має життя вічне, і я воскресу його в останній день”. Але і вияснив, як треба Його їсти. Іменно так, як Він сам їв свого Отця і Ним жив. “Як післав мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть мене, і той жити буде мною”. “Рече їм Ісус: Моя страва є, щоби я творив волю Того, що мене післав і скінчив Його діло”. (Йоана 6:56,57; 4:34) Щоби однак хто не хотів розуміти сих повисших Його слів дословно, Ісус ще виразнійше поясняв, кажучи: “Слова, що я їх вам говорив, се дух і життя. Се дух, що оживлює, тіло не помагає нічого”. – Йоана 6:63

10 На памятку чого Ісус установив свою послідну вечеру, найкрасше поясняє сам апостол Павло, кажучи: “Господь Ісус тої ночі, котрої був виданий, взяв хліб і віддавши хвалу переломив і сказав, прийміть і їжте, се є моє тіло, що за вас є ломане; се чиніть на мою памятку. Бо скільки разів їсте сей хліб і п’єте сю чашу, смерть Господа (Ісуса Христа) звіщаєте, аж Він прийде”. Отже каже виразно, що се має пригадувати смерть Ісуса Христа. І хто розуміє на що і за кого умер Ісус Христос, сей оцінить і схоже радо святкувати память смерті Ісуса в той самий день, в який Він сам се установив, іменно в річницю пасхи ізраїльської.

11 Установленне памятки смерті Ісусової становить важну часть в Божім пляні. Хто розуміє і вміє оцінити сю установу, сей знає і пізнає сю самотню дорогу, що веде до життя і щастя. Се свято памятки смерті Ісусової, сина Божого, немов кличе Його послідувателів, щоби також брали участь в Його смерті, щоби подібно Йому схотіли радо жити своєю владою за ту саму справу.

12 Станути лице в лице і заглянути смерті в очи, се одна з найбільших річей. Але хто вірить сильно, що если він буде вірний Богу, Бог воскресить його з смерті і дасть йому за се вічне життя, тоді смерть втратить свою силу. Если ще зрозуміється, що його смерть і пізніше воскресенне принесе славу імені Бога Єгови, тоді такий з радістю йде назустріч смерті. Бо він знає, що він колись побачить самого Єгову лицем в лице.

13 Пророк Давид, говорячи в імені Ісуса і Його вірних послідувателів, каже о Єгові: “Перед лицем твоїм повнота радощів, по правиці твоїй блаженство по всяк час”. Ісус знав о сій радості, тому казав до своїх учеників. Захуйте сю памятку моєї смерті аж до часу, коли прийду в своїм царстві і тоді будете зі мною спільно радуватися.

БОЖИЙ ПЛЯН

14 Бог мав в своїм пляні, щоби переконати людей і всі прочі розумні сотворіння, що тільки Єгова є правдивим Богом, і опріч Нього нема інших Богів, і

що Він є жерелом всякого життя і щастя, та хто схоже вірно Йому служити серед непригожих обставин, такого Він нагородить вічним життям і безмірним щастям.

15 Завіт, який Бог учинив з Авраамом, належить також до Божого пляну. Там Єгова прирік, що з Авраама вийде насінне, через котре будуть благословенні всі роди землі. Обітниця Божа є отже найлучшим доказом, що Єгова виконає напевно се, що прирік, без огляду на се, як сотворіння Божі будуть поступати. Завіт з Авраамом або обітниця дана Авраамові є однібочна, се значить, що сповненне сеї обітниці не залежить від Авраама, але від Бога. Бог прирік і своє слово ствердив присягою, що Він свою обітницю дотримає, і приведе на світ насінне, через котре будуть благословенні всі роди землі.

16 Прочі пізнійші завіти, які знаємо, не є частями Божого пляну, а радше подають нам спосіб, в який Бог виконує свій первісний плян. Так завіт закону, учинений з ізраїльтянами, як і новий завіт, є побічними завітами, або двосторонніми угодами, се значить, у них приходять дві сторони. З одної сторони Бог обіцяє учинити се і те під услів’єм, если друга сторона, а іменно, если люди через Посередника зроблять своє.

17 Совершенне виконання завіта закону залежало від того, як посередник Мойсей і Жиди сповняли свою частку. Але, що як Мойсей, так і Жиди не були совершенні, тому не могли в цілости сповнити приписів закону, і тому все скінчилося невдачею. Сповнення нового завіту залежить від того, чи Ісус Христос, як Посередник, виконає все в цілости і чи так само були вповні послужні сі люди, про котрих був учинений сей завіт. Слово Боже запевняє нас, що сей завіт осягне свою ціль, так як Бог хотів його мати. До сього роду належить також завіт, про який Ісус згадував в часі, коли установляв памятку своєї смерті, кажучи: “Ся чаша є новий завіт у моїй крові”. (Луки 22:20) Сі слова потверджують, що новий завіт зів’язаний в часі смерті Ісусової. Потвердження сього завіту і впровадження його в чин наступило пізніше.

18 При тім мусимо завважати, що так при учиненню і потвердженню або впровадженню в життя обидвох сих завітів була показана Божа сила. А учинено так тому, щоби показати людям, що Єгова є Всемогучим Богом, що опріч Нього нема другого і, хто слухає Його, може бути певний, що отримає від Нього обіцяне благословенне.

ЯКИЙ Є БОЖИЙ ПЛЯН

19 Мало людей розуміє Божий плян. Богато людей питає, чи взагалі Бог має який плян. Хто не розуміє сього, сей не може зрозуміти і оцінити значіння установлення памятки і самої смерті Ісуса Христа. Бог сотворив чоловіка совершенного під кожним зглядом. Він сказав йому, що вічне його життя і щастя буде залежати від того, чи буде він послужний Божому закону, чи ні. Один з найвисших ангелів згордів і забажав бути рівним Богу і намовив перших родичів, аби не слухали Бога, а його. З ангела стався він Сатаною, а тому противником Бога.

Чоловік послухав його і згрішив, стратив право жити, стався нещасливим.

20 Питання тепер, чому Бог не перешкодив цьому? Бог дозволив на се, щоби показати так чоловікови, як і всім прочим розумним сотворінням, що jeśli хто хоче зазнати повного щастя, сей мусить бути послухним Богу у всім. Сей досвід чоловіка буде для нього найлучшою школою.

В ЄГИПТІ

21 Йосифа, правнука Авраама, продали були рідні брати до Єгипту. Та сталося, що опісля переселився до Єгипту також Яков і ціла його родина. Се сталося тому, щоби люди побачили на тім плян Божий. Найперше Бог показав свою любов до єгиптян, коли за помоччю Йосифа захоронив їх перед страшним голодом. Та проминув голод стало легше жити і єгиптяне забули про Бога. Не тільки се, вони ще стали переслідувати вибраний нарід Божий. Єгипетський цар був до них дуже лютий; стався для них страшним тираном.

22 Тут показано великий прообраз. Єгипет представляв царство Сатани на світі, цар фараон був прообразом самого Сатани, князя сього світа; а терпіння ізраїльтян представляли терпіння всіх добрих людей. Коли терпіння ізраїльтян дійшло до найвисшого свого вершка, тоді Бог постановив навідати Єгипет і дати йому знати про Себе. В тій цілі оказав перед ними свою велику силу, щоби вони памятали, що тільки в Нім є жерело життя. Рівночасно Бог під тим прообразом показав, в який спосіб Він впровадить в життя або в чин свою обітницю, яку дав Авраамови.

ПОВОРОТ МОЙСЕЯ ДО ЄГИПТУ

23 Бог вислухав плач своїх дітей і післав до них Мойсея, щоби увільнив їх з сеї тяжкої неволі. Бог сказав до Мойсея: “Скажи ізраїльтянам, що Бог отців ваших післав тебе до них. Скажи їм, що “Сущий”, Сей, котрий сам із себе існує післав тебе до них”. (2 Мойс. 3:7–14) Коли Мойсей сказав їм про се, вони повірили і похилились до землі і віддали поклін правдивому Богу. (2Мойс. 4:31) Бог через се хотів дати знати людям, що Він є правдивим Богом, та щоби не забували, що Він, Єгова, є єдиним Всемогучим Богом. – 2 Сам. 7:23

24 Мойсей і Арон станули перед фараона, єгипетського царя, і просили його дозволити ізраїльтянам йти в пустиню і помолитись своєму Богу. І каже фараон: “Хто сей Господь, щоб я послухав голосу його, та відпустив сини ізраїлеві. Я не знаю Господа і не відпущу Ізраїля”. (2 Мойс. 5:2) “І рече Господь Мойсеєви: Се побачите, що сотворю я фараонові: кріпка бо рука змусить його відпустити їх і правця висока виганяти їх із землі своєї”. – 2 Мойс. 6:1

25 Щоби змусити фараона до сього, Бог напустив на Єгипет десять великих кар. Коли сі карі тяжіли над Єгиптом, фараон обіщав випустити ізраїльтян,

але скоро, за молитвою Мойсея Бог віддалив яку кару, серце фараона ставало ще більше затверділим і не хотів відпустити ізраїльтян. Тоді Бог приказав Мойсейови приготувати відповідно свій нарід на страшну ніч, коли ангел смерти перейде по цілім Єгипті і поубиває всіх первородних з людей і скотини. Щоби ізраїльтяни могли заховати прижиттю своїх первородних Бог через Мойсея дав їм свій закон, і через се дав їм спосібність оказати зглядом Нього свій послух і захоронити при життю своїх первородних синів. Сей розказ був в дійсности початком завіта закону. – Галат 3:17

26 Мусимо звернути на се увагу, що коли закон завіта був даваний, тоді в парі з тим було проллятє крові і була оказана також велика сила Божа. І далше мусимо пригадати собі, що коли потверджувано сей завіт закону при горі Синай, тоді також відбулася церемонія проллятє крові звірят а по ній наступило оказанне великої сили Божої. (2 Мойс. 19:7–18) Ціль того всього була поучити сим людей, що Єгова є Всемогучим Богом і що Його плян спасення людей вимагає пролиття крові на відпущенне гріхів. – Жидів 9:22

ПАСХА

27 Завіт закону розпочався приготуванням до пасхи. Бог приказав Мойсейови поучити старших ізраїлевих, щоби кожда родина взяла собі ягня самчика, без скази і заколола його, а кров'ю його покропила одвірки і двері дому і не виходила з хати через цілу ніч. Се ягня мали спечи цілого на огні і опісля з'їсти його з прісним хлібом й гіркими зелями.

28 “І їстимете його так: Боки ваші попідперізувані, обув'є ваше на ногах ваших і палиці ваші в руках у вас; і їсти будете його похапки. Се пасха Господня! Бо я пройду по єгипетській землі тої ночі та повбиваю всякого первенця в землі єгипетській, і людину, і скотину, і над всяким богом єгипетським сотворю суд, я є Господь. І буде вам кров знаком по хатах, де будете. Побачивши кров, мину вас, і не буде в вас погібелі, як буду карати Єгипет. І буде вам день сей як памятка і будете святкувати свято Господеві; як установу вічну будете святкувати у ваших родах”. – 2 Мойс. 12:11–14

29 Опівночі чотирнадцятого дня, місяця Нісан, Бог показав цареві єгипетському і всім його людям, що Він є Всемогучим Богом. “І сталось опівночі, що Господь побив усі первенці в єгипетській землі, від первенця фараонового, що сидів на своїм престолі, тай до первенця невольника в темниці, і всі перваки в скотини”. – 2 Мойс. 12:29, 30

30 Питання, для чого ізраїльтяни мали святкувати сю памятку рік річно? Відповідь на се, що Бог хотів, щоби Його люди, святкуючи сю памятку пригадували собі, що Бог учинив для Єгипту і як увільнив їх з неволі; щоби памятали, що Єгова є Всемогучий Бог, що Він є їх приятелем і добродієм і самотнім жерелом життя. Святкуючи сю памятку рік річно, се допомогло ізраїльтянам заховувати краще всі заповіді Божі і приготувати себе лучше на прихід Месії. Завіт закону був для Ізраїля учителем, котрий припровадив їх до Христа. – Галат 3:24

31 Чому тільки одинокі ізраїльтяни мали святкувати сю пасху? Для того, що пасхальне ягня було прообразом Ісуса Христа, як члена їх роду, що мусів бути убитий, щоби приготувати ціну викупу за всіх людей. Ізраїльтяни не знали ще тоді о сих речах, але если би вони були Богу послушні, то зрозуміли би були в своїм часі, що Ісус Христос мусів умерти, як анти-типичне пасхальне ягня. Щоби отже захоронити себе перед хитрими засідками Сатани, для ізраїльтян не було іншого виходу, як мати все на пам'яті, що Єгова є Богом Всемогучим, котрий учинив великі діла в Єгипті і, обходячи пам'ятку пасхи пригадувати собі, що послух Його заповідям принесе їм щастє.

ІСУС СВЯТКУЄ ПАСХУ

32 Ісус, будучи членом ізраїльського народу, уважав за свій обов'язок святкувати пасху, бо того вимагав від кожного з них Богом даний закон. При ріці Йордан Ісус був помазаний святим духом і тоді спізнав, що Він має бути дійсним пасхальним агнцем. Він знав, що по трьох і пів літах Він скінчить свою працю в часі пасхи, і що тоді Він мусить умерти, щоби таким чином дати ціну викупу за всіх людей. Ісус мав багато чого сказати своїм ученикам, але Він ждав відповідного на се часу. І ось надійшов час, коли треба було приготувати всьо потрібне до пасхи. В призначеній годині Ісус і Його ученики зібралися в світліні в домі, положенім на горі Сион. "І сказав до них: Бажаннем забажав я їсти з вами сю пасху перш, заки прийму муки". – Луки 22:15

33 Ісус знав, що Він в останнє перед своєю смертю засідає з своїми учениками до спільної вечері. Тепер уважав Він, що надійшов відповідний час, коли може об'явити їм певні важні правди, котрі вони вирозуміють в своїм часі. Тоді оповів їм о царстві, але й додав, що вони зрозуміють сі слова, аж коли приймуть святого духа. Ісус знав, що завіт закону саме тоді кінчився, і що з Його смертю сей завіт осягне свою ціль у всій повноті. Тепер надійшов час на учиненнє нового завіту, що його заключить Бог з Ісусом Христом, як з Посередником за Ізраїля, а через Ізраїля за цілий світ.

34 Звичаєм було, що при заключуванні якої будь угоди або завіту убивано звір'ята і проливано їх кров. Так також при заключуванні сеї угоди або завіту мусіла бути пролита кров, а тим, чия кров мала бути проллята, був Ісус, возлюблений Син Божий. Що сю угоду або завіт заключено в часі смерті Ісуса, і Бог зробив зараз через свою велику силу так, що навіть вороги Ісуса спізнали, що Він був дійсно Сином Бога і що Бог знав, що діється тепер на горі Голгофті. (Луки 23: 44–47) Сей новий завіт буде потверджений, коли всі члени тіла Христа скінчать свою земську дорогу. В часі, коли сей завіт буде потверджений і впроваджений в життя тоді (бризнесь) покропиться перед Єговою кров'ю Христа, яко великою жертвою за гріх людей і тоді також покажеться велика сила Єгови, і тоді люди спізнають ім'я і силу Бога Єгови і вже ніколи не забудуть сього. – Жидів 12:18-20

35 Коли Ісус скінчив споживати пасхального агнца тоді установив Він пам'ятку сповнення того, на

що вказував пасхальний агнець, іменно, пам'ятку своєї смерті. Взявши чашу з вином сказав: "Ся чаша новий завіт в моїй крові, що за вас проливається". (Луки 22:20) Сі слова мають подвійне значіннє. 1) Вино в чаші представляло кров Ісуса, пролляту на хресті, котра сталася ціною викупу за учеників і за цілий світ. Коли Ісус вознісся на небо, тоді Він предложив її перед своїм Отцем для добра своєї церкви і про церкву, а в своїм часі Він предложить її, яко жертву за гріх за цілий світ і для добра цілого світа. 2) Коли Ісус сказав своїм ученикам: "Пийте з неї всі", Він сими словами запрошував їх, щоби схотіли мати участь в завіті і через се бути з Ним в Його царстві. Бо Ісус далше сказав їм: "І я завітую вам (в контракті обіцюю) царство, яке завітував мені Отець мій". – Луки 22:29

36 Давно перед тим Бог устами свого пророка таке сказав о своїм любім Сині: "Ось, слуга мій, що я за руку держу його; вибраний мій котрого сподобала собі душа моя. Я положив духа мого на нього; він звістить народам суд справедливий... Я, Господь, покликав тебе на правду і буду держати тебе за руку і берегти тебе і поставлю тебе у завіт народам, за світло невірним (поганам)". (Ісаїя 42:1,6) А на другім місці так ще сказав: "Власть буде на раменах Його, се значить, що Його возлюблений Син отримає власть або царство. (Ісаїя 9:6,7) А тепер каже Ісус до свіх учеників, надійшов час на вибір тих, що схотять бути з ним в сім царстві, та наперед мусять мати участь в завіті, що є на користь людей.

37 І, промовляючи далше Ісус сказав їм: "Ви є ті, що перебули зі мною в моїх спокусах", і тоді запросив їх, щоби схотіли бути з Ним в Його царстві і мати участь в завіті. Взявши до рук чашу Ісус немов сказав таке: Ся чаша вина представляє напиток, який приготував мій Отець для тих, що будуть мати ласку мати участь в завіті про людей і належати до царської родини дому синів. Беріть і поділіть її поміж себе; пийте з неї ви всі. Ся чаша представляє мою кров і ви будете уважані частинами мого проллятого життя (крови), если і ви вип'єте до дна сей напиток, який мій Отець приготував для вас. Се чиніть, скільки разів сю чашу п'єте, на мою пам'ятку. Ділаючи се, ви маєте оповідати о моїй смерті і для чого я умер, аж до часу, як прийду вдруге.

38 Питаннє тепер, чому Ісус наказував своїм ученикам захищувати пам'ятку сеї вечері? Чому Він хотів, щоби Його ученики мали все на пам'яті сю страшну ніч з Його терпіннями, аж доки він прийме їх до себе? Як чоловік, що вибирається в далеку дорогу, лишаяючи за собою свою любу наречену, наказує: Не забувай про мене. Пам'ятай на наші хвили разом пробуті і виглядай мене, бо я поверну до тебе. Так і наш Спаситель наказував своїм ученикам, щоби пам'ятали про Него, аж Він поверне вдруге. Та Він не чинив сього з самолюбства. Ісус знав, що Він йде до свого Отця, де буде мати нескінченну радість. Питаннє тепер, в якій же цілі Ісус установив пам'ятку своєї смерті.

39 Ісус знав, що Сатана буде кусати Його учеників подібно, як і Його. Він знав, що Диявол буде із всіх сил старатися відтягнути їх від Нього

і від Бога. Він знав, що коли вони послухають підшептів Сатани, тоді будуть пропаші. Він знав, що так вони, як і прочі послідувателі можуть досягнути найвище щастя тільки тоді, коли будуть вірні Йому і Богу. Тому Він розумів, що якщо його ученики і дальші Його послідувателі будуть все пам'ятати на се, задля чого Він умер, і коли будуть пам'ятати, що Він умер за них, щоби увільнити їх від гріха і Диявола і щоби вони могли жити, тоді ся пам'ять про Нього допоможе їм поклати всі напади диявольські і остатись вірними Богу і Його справі. Ціль отже установлення пам'ятки смерті Ісусової була і є ся, щоби послідувателів Ісуса заховати ціло перед погубними впливами Сатани.

40 Наказуючи своїм ученикам заховувати сю пам'ятку Ісус поступив так, як се чинив Його Отець, іменно, щоби тих, що Його люблять, держати ближше себе і мати їх під своєю опікою. Бог розказав ізраїльтянам, щоби не мали інших Богів, тільки одного. Се учинив Він для їх власного добра. Та вони звернулися до фальшивих богів і дістались під погубний вплив Сатани. Так Ісус установив пам'ятку своєї смерті, щоби Його послідувателі могли заховати чистим свій ум і серце, і таким чином бути далеко від Сатани.

41 Майже всі так зовимі християни забули і не розуміють зовсім, для чого умер Ісус Христос. Се сталося тому, бо вони получилися з організацією Сатани. Ісус насадив свою церкву чистою винною лозою. Але, як каже пророк, вона з часом виростає в дику винну лозу, позаяк ті, що називали себе її членами, призабули, для чого умер Господь Ісус. З сього виходить, що, аби не зблудити з певної дороги, треба позіставати всегда близько нашого Господа.

ЦЕРЕМОНІЯ

42 Щоби допомогти всім тим, що посвятаються поступати слідами Ісуса Христа, Ісус установив пам'ятку своєї смерті. Взяв до рук хліб, переломив його і символічними виразами немов сказав таке: "Сеї хліб представляє моє тіло, мене чоловіка, що буду убитий за вас. Пам'ятайте про се. Ся чаша представляє мою кров (моє життя), котра є підставою нового завіту, який учинив зі мною мій Отець. Се моя кров або моє життя буде пролляте або віддане за вас. Пам'ятайте про се. Тепер ще не можете вповні порозуміти сього, але я упрошу свого Отця і Він дасть вам свою силу, святого духа, і тоді порозумієте все, бо Він попровадить вас до всякої правди. В пляні мого Отця є, щоби я мав в своїм царстві співтоваришів. І я тепер відходжу приготувати для таких місць і в своїм часі ви зрозумієте причину, чому я мушу відійти. Ви тоді також зрозумієте повне значіння моїх слів, котрі я тепер до вас говорю і будете заховувати се в своїй пам'яті, аж я вдруге прийду, щоб взяти вас до себе. Ся чаша представляє вашу дорогу, якою ви мусите йти. Якщо ви не пійдете сею дорогою, яку назначив вам мій Отець, що представляє чаша ся, тоді не будете мати життя в собі. Сі наші слова, се довільне переповідженне слів Ісусових, які є записані в святому Письмі.

43 "І сказав їм Ісус: Істинно, істино, говорю вам: Як не будете їсти тіла Сина чоловічого і не будете пити Його крові, не будете мати життя в собі. Хто їсть тіло моє і п'є мою кров, має життя вічне (життя в собі); і я воскресну його в останній день". (Йоана 6:53, 54) Хто раз спізнав правдиве значіння установлення пам'ятки смерті Спасителя а опісля з лінивства або самолюбства забув або не хоче розуміти і відповідно до сього поступати, сей ніколи не побачить Спасителя. Тільки хто розуміє по правді і відчуває серцем причину смерті Ісуса і зрозуміє, чому Ісус запрошував посвятитись йти слідами Його і мати участь в Його жертві, і хто буде вірний аж до кінця своєї дороги, тільки такий побачить Господа. Такі в своїм часі увійдуть в радість свого Господа.

ЦАРСТВО

44 Коли Ісус подавав чашу своїм ученикам, Він сказав: "Бо кажу вам, не питиму з плоду виноградного, поки царство Боже не прийде". (Луки 22:18) Що Він хотів сказати сими словами? Коли тепер розуміємо, що вино в чаші представляло напиться, який Отець небесний приготував і який мусить випити кожний, хто хоче належати до насіння, як се сказано в обітниці Авраамові, то слова Ісусові менше більше таке говорили:

45 Три й пів літа я йшов вузкою дорогою. Ся дорога була вистелена самими терпіннями. Закон завіта мав привести Ізраїля до мене. Я сповнив сей закон. Закон завіта тепер кінчиться а з хвилиною моєї смерті він зовсім скінчиться, і тоді моїм терпінням прийде кінець. Я опісля піду до мого Отця, і там буду радуватись повнотою радостей. Ся чаша представляє і смуток і радість, бо вона представляє дорогу, якою мусить поступати дім синів. Найперше вони мусять зазнати терпіння, а опісля, якщо будуть вірними, досягнуть нескінчену радість. Якщо ви схочете добровільно так терпіти як я, в своїм часі закоштуєте моїх радостей.

46 Все на світі буде проти вас, але ви маєте бути вірні в моїй службі аж до кінця. Сатана, противник Божий, є князем сього світа. В своїм життю знайдете багато терпіння, але не бійтесь, я побідив світ. (Йоана 16:33) В часі сього я все буду про вас пам'ятати і вам помагати і потішати вас. І мій Отець буде вас потішати своїм святим духом, якого Він дасть вам. Коли надійде для мене відповідний час переняти власть і царство в свої руки, я викину Сатану і заложу нове небо і нову землю, де буде панувати правда і справедливість. Моєю найбільшою радістю є творити волю Отця, і прославляти Його ім'я. Надійде час, коли прийде царство Боже і я стану володіти, і тоді я прийду до вас і возьму вас до себе, щоби ви радувалися моїми радощами. Тоді я знов буду пити з вами з сього вина, але се буде означати радість про вас. Тепер я вже більше не можу пити з сеї чаші з вами, бо моє терпіння скінчилось. Але я знова буду його пити з вами в своїм царстві, і ви будете його пити зі мною в радощах. Пам'ятайте добре, чому я терпів і умирав і йдіть моїми слідами, а якщо я прийду по вас, зазнасте великих радощів.

47 Року 1914-ого наш Спаситель обняв владу в свої руки і почав усувати все, то стоїть на перешкоді заложенню Його царства. Вірні Його послідувачі на землі, видячи се, немов вже чують слова свого Спасителя: “Гаразд, слуго добрий і вірний; у малому був єси вірний, над многими поставлю тебе. Увійди в радости пана твого”. І вони ще охотніше працюють і радуються, що їх Господь переняв владу в свої руки і прославляє ім’я свого Отця.

48 Такі заховують памятку смерті свого Господа, бо се нагадує їм, чому Ісус Христос умер і воскрес, і пригадує їм на царство і на завіт. Заховуючи свято сию памятку, вони не перестають бути вірними свідками для Бога любови, і продовжують вірно свою працю аж до кінця. Вони знають, що за вірну працю Господь возьме їх до себе до своєї радости, котрій вже не буде кінця.

ХТО МОЖЕ БРАТИ УЧАСТЬ

49 “Для того, хто їстиме сей хліб і питиме чашу Господню не достойно, буде винен тіла і крові Господньої. Нехай же розгляне чоловік себе самого і так нехай їсть хліб і п’є чашу. Бо хто їсть і п’є недостойно, суд собі їсть і п’є, не розсуджуючи про тіло Господнє”. – 1 Коринтян 11:27–29

50 Дехто може думати про себе, що він посвятився Господу і навіть може бути посвячений і може розуміти, що є організація диявольська а яка Божа, а однак може тримати руку з обидвома. В таких случаях він не є вірний Господу, хиба, що перестане любити і попірати організацію Диявола. О тим так каже апостол Павло: “Що посвячують (жертвують) погане, бісам дияволам посвячують, а не Богу. А я не хочу, щоб ви були спільниками (товаришами) бісів. Не можете пити чаші Господньої і чаші диявольської. Не можете причащатися (бути учасниками) стола Господнього і стола диявольського. Ми визиваємо Господа? Чи ми сильніші від Нього?” – 1 Коринтян 10:20–22

51 Тому кожний посвячений нехай добре розгляне себе самого і нехай застановиться, чи може по

правді сказати: Я посвятив своє життя Господу. Для мене Бог є найперший у всім. За його помоччю я буду поступати слідами мого Спаса. Я віддаю себе і все буду віддавати себе зовсім Господу, і боронити Його справу. Я радуюся, що можу належати до Його організації, котрої головою є сам Ісус Христос. Хто по добрій застанові над собою самим може так сказати, такий може сміло брати участь у вечері Господній.

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ

Якого дня маємо обходити пасху і памятку смерті нашого Господа? § 1–3

Чому Жиди не раз обходять іншого дня? § 4,5

Чому не повинно обходитися памятки смерті нашого Господа що неділі, або що дня? § 6,7

Як розуміли слова Ісусові самі апостоли? § 8–10

Чому Ісус так сміло йшов назустріч смерті? § 11–13

Який є Божий плян? В яким відношенню до себе стоїть всі три завіти? Чому при заключенню і при потверженню завіта закону показала сила Божа? § 14–18

Чи можна оцінити добре установленне памятки смерті Господньої, не маючи поняття о Божім пляні? § 19,20

Покажи, як ізраїльтяни і єгиптяни представляли Божу організацію і диявола? § 21–26

Коли і як установлено пасху? § 27–29

Чому від ізраїльтян жадалося, щоби рік річно обходили пасху?

Чому ніхто інший, крім Жидів, не міг брати участі в пасці? § 30,34

Чи Ісус рік річно обходив свято пасхи, і чи розумів Він, на що вона вказувала? § 32,33

Як і коли зів’язався новий завіт і як був потверджений? § 34

Чи послідна пасха, яку споживав Ісус, і установлення памятки смерті Його є одно і то саме? Поясни Його слова: “Ся чаша новий завіт в моїй крові, котра за вас проливається?” § 35–37

Чому Ісус Христос установив памятку своєї смерті? § 38–40

Чи всі Християни розуміють, нащо умер Ісус Христос, і чи потрібно о сім знати? § 41,43

Що представляв хліб, а що чаша? § 42, 44–46

Як довго правдиві Християни будуть заховувати сию памятку? § 47–48

Хто має ласку брати участь в памятці вечері Господньої? Як ми можемо в тім переконатися? § 49–51

ЯК МАЄМО МОЛИТИСЯ

“Господи, навчи нас молитися”. – Луки 11:1

Многі люди моляться для самого звичаю. Многі тільки удають, що моляться; вони відмовляють молитви на се, щоби їх люди бачили. Але мало є людей таких, котрі моляться, щоби пізнати і чинити волю Бога Єгови. Здається, се було причиною, чому апостоли просили Ісуса, щоби навчив їх молитись. Если ученики Ісуса Христа уважали за потрібне навчитись, як мають молитись, то зовсім певна річ, що так само потрібно знати, як треба молитись всім тим, хто хоче мудро молитися і бажає, щоби його молитва була вислухана.

Одною з найбільших ласк для Християнина є се, що він може молитися до Бога. Если він молиться так, як сього учить Бог у своїм слові, і если він має довіря до Бога і до Його слова, тоді може бути певний, що його молитва була вислухана. Не кожний має ласку і право молитися до Бога. Тому важна річ порозуміти сей предмет, як про се учить Боже слово, щоби ми знали, хто має право молитися і серед яких обставин.

Молитвою називаємо просьбу в котрій просимо когось о поміч або ласку. Розумна молитва звертається до того,

хто має силу або власть уділити нам помочи, або ласки, котрої потребуємо. Тому отже молитва, се просьба о поміч або о ласку, звернена до того, хто має силу або власть уділити нам сеї помочи або ласки. Бог є Всемогучий. Він має силу і власть уділити нам помочи. Тому, хто заносить свою молитву до Бога Єгови так, як Він сего хоче і як про се сказано в Його слові, може бути певний, що його молитва буде вислухана.

Тепер багато людей моляться; до каменів, до статуї, до образів і до інших мертвих річей. Одні обертають колами, до котрих наліплять свої написані молитви, і думають, що вони в такий спосіб заносять свої численні молитви; ще інші перебирають пацьорки і при тім повторяють пусті слова, і думають, що вони моляться до Бога. Такі молитви се не молитви, а зневага імені Бога. Таких молитов Бог ніколи не вислуховує. Многі клякають і б'ють поклони перед подобинами з дерева, каміння, або намальованих на папері, або перед звичайним деревом, зробленим у виді хреста і думають, що коли такі річі будуть коло них, то вони допоможуть їм, що їх молитви будуть вислухані. Люди моляться так, бо не знають, як учить Бог в своїм слові. Людей, що так моляться не сміємо ганити, ані се, що тут пишемо не маємо на цілі висміювати їх, але пишемо в тій цілі, щоби той, хто шукає правди, міг знайти дорогу, як має молитися до Бога, дателя всього добра і совершенного дару.

ХТО МОЖЕ МОЛИТИСЯ

Чи кождий чоловік має право молитися і приблизитися в молитві до Бога? Ні. Люди можуть молитися, але вони не можуть мати певности, що їх молитви будуть вислухані. Апостол. Петро, під впливом Бога Єгови, так пише: “Бо очи Господні на праведних, і уши його на їх молитву: лице ж Господа проти тих, що зле роблять”. (1 Петра 3:12) З сього бачимо, що тільки праведні мають право заносити молитви до Бога і можуть бути певні, що їх молитви будуть вислухані і сповнені, відповідно до Його святої волі.

Чи грішник має право молитися? Если грішник, що ходив неправедною дорогою, кається і навертається, се значить, змінює свій спосіб життя і бажає милосердя від Бога, такий може просити Бога о милосерде; і если він піде дорогою вказаною Богом, тоді може прийти до миру з Богом і тоді може молитися. Приклад молитви грішника до Бога наводимо в євангелії від Луки (18:13): “А митар, оддалеки ставши, не хотів і очей до неба знести а бив себе в груди, кажучи: Боже, милостивий будь мені грішному”.

В святому Письмі сказано, що тільки діти Бога можуть приближатися до Нього і називати Його своїм Отцем, і можуть надіятися, що їх молитви будуть вислухані.

Хто ж є праведником? І як можна статись праведником? Псалмопівець каже: “Усі відвернулись, усі разом зледащіли, нема так, щоби хто робив благостиню, нема ні одного”. (Псальма 14:3) А в Псальмі

(51:5), той самий пророк каже, що всі люди родилися в грісі і почалися в беззаконню. Те саме potwierджує апостол Павло в своїм посланню до Римлян 5:12: “Як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть у всіх людей увійшла через того, в кім всі согрішили”. Всі люди родяться грішниками, але Бог Єгова приготував дорогу для них, щоби могли повернутись назад до Нього. При тім віра є найпотрібніша річ. “Без віри не можна угодити Богу: бо вірувати мусить той, хто приходить до Бога, що Він є, і хто шукає Його, тих він нагороджає”. – Жидів 11:6

Авраам є названий отцем віруючих. За його віру Бог узнав його за праведника. Се potwierджує апостол Павло в своїм посланню до Римлян (4:20–22): “Авраам в обітницю Божу не сумнівався невірством, але скріпився вірою, віддавши славу Богу, вповні переконаний, що те, що обіцяв Бог, в силі є і зробити. Для того і почислено йому за праведність”. Авраам мав право молитися до Бога, позаяк він був приятелем Бога, так зістав названий за свою віру і за свій послух”. – Якова 2:23; Ісаїя 41:8; 2 Паралип. 20:7

Так само Ісаак і Яков і прочі пророки мали право молитися до Бога і Він вислуховував їх молитви. Авраам молився до Бога. (1 Мойс. 20:17) Коли нарід плакав і благав Мойсея, він помолився за ними до Бога. (5 Мойс. 11:2) Коли ізраїльтяни терпіли від ядовитих гадюк, тоді прийшли вони до Мойсея і просили, щоби він помолився до Бога, і Мойсей помолився за народом; і Бог вислухав його просьбу. (4 Мойс. 21:6–8) Анна не мала дітей, і тому була у великій тузі; але коли вона помолилася до Бога, Він вислухав її молитву і дав їй сина, котрому вона дала ім'я Самуїл. Вона поручила свого сина опіці Божій – 1 Сам. 1:9–20.

Сі і другі приклади, які маємо в святому Письмі, показують нам, що ізраїльський нарід мав право молитися до Бога, бо сей нарід був в завіті з Богом через Мойсея, як посередника. Ізраїльтяни є названі в святому Письмі домом слуг. Завіт Божого закону був для них приятелем або учителем, що мав провадити їх до Христа Ісуса. Коли Ісус прийшов на сей світ, тоді сі, що прийняли Його за свого Месію, за Божого помазанника, зістали перенесені з дому слуг до дому синів; і як члени дому синів вони мало право молитися.

ДІМ СИНІВ

Мойсей був головою дому слуг, і сей дім слуг мав ограничене право заносити молитви до Бога. Сей дім слуг був прообразом дому синів. Ісус Христос є головою дому синів. (Жидів 3:5,6) “І Мойсей був вірний у всім, яко слуга в Його домі, на свідоцтво того, що мало бути сказане, та Христос, як Син в домі Його, а тим домом є ми, коли упованне (довір'є) і радість надії аж до кінця твердо заховасмо”. Сини Бога мають право промовляти до Отця. Ученики Йіоанові мали право молитися як слуги до Бога, але вони не розуміли, що мають молитися як послідувателі Ісуса Христа.

ЯК МОЖНА СТАТИСЯ СИНОМ?

В євангелії від Йоана 14:6 читаємо: “Рече йому Ісус: Я є дорога і правда і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки мною”. З цього бачимо, що від часу, як прийшов Ісус, навіть Жид не міг приблизитися до Отця, як тільки через Ісуса Христа; бо Ісус Христос був Сином Бога Єгови, і Він був також дорогою, яку Бог приготував, котрою люди могли приходити до Нього і до гармонії з Ним. У євангелії від Маттея читаємо таке: “Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого і возьме хрест свій, та й іде слідом за мною”. Щоби отже стати Сином Бога Єгови потреба; 1) вірити в Єгови, як у вічного Бога; 2) вірити в Господа Ісуса, як Відкупителя всіх людей, що Його пролита кров достарчила ціни викупу за всіх людей; і 3) цілковито посвята чинити у всім волю Бога Єгови.

Посвятити себе цілковито Богу означає, що ми немов говоримо в серці своїм: Боже, ми віримо в Тебе і в Господа Ісуса Христа, і постановляємо чинити Твою волю, віруючи в заслугу жертви Ісуса Христа на хресті.

Дальшим кроком є оправданне, що означає, бути поєднаним з Богом, бути праведним в очах Бога. Сі, зістали оправдані вірою через жертву Ісуса Христа на хресті, вже не є більше чужинцями у Бога, але є примирені з Ним, як каже апостол Павло в посланню до Римлян (5:1); “Оправдавшись отже вірою, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа”. Оправданне в дійсності се судове ореченне, або вирок, виданий Богом Єговою, що той, хто посвячує себе цілковито, є в мирі з Ним і праведний в Його очах. Щоби до цього дійти, треба перейти три степені, а іменно; 1) показати віру ділом, показавши посвяченне; 2) приписанне йому або уділенне йому заслуги жертви Ісусової, і 3) судове ореченне Богом Єговою. (Римлян 5:1). Для того в святому Письмі читаємо, що вірою оправдуємось через жертву Ісуса, котру Він зложив на хресті (Римлян 5:9), і що Бог Єгова оправдує. (Римлян 8:33) Оправданне є на се, щоби той, котрий себе посвячує Богу, міг посвятити Богу всі свої права до людського життя і міг бути сплджений до Божественної природи. Тому оправдання є наче покликанням або запросинами до високого поклику.

Тоді Бог Єгова сплджує такого своїм святим духом, як написано в Якова 1:18: “Бо схотів, то породив, сплдив нас словом правди, щоби ми були якимсь початком Його сотворіння”. А в 1 Петра 1:3, 4 читаємо: “Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, котрий по великій своїй милості знова породив, сплдив нас до живої надії воскресенням Ісуса Христа з мертвих, до наслідства нетлінного і непорочного, котре не зівяне, і є заховане про вас на небесах”. Сплдити значить, дати початок, запліднити. Се сплдження є знаком, що ми приходимо до Ісуса Христа. Апостол Павло в посланню до Римлян 8:1,14,15 пише: “Тепер отже нема ніякого осудження для тих, що в Христі Ісусі не по тілу ходять, а по духу... бо котрі духом Бога водяться, ті є синами

Бога. Бо ви не прийняли духа рабства знов на боязнь, але прийняли духа всиновлення, через що кличемо: Авва, Отче”. З цього бачимо, що такі мають ласку і право звертатися до Бога Єгови і промовляти: Отче; вони отже мають право молитися і просити як Сини Бога.

Чи магометанин або який поганин може молитися до Бога і сподіватися бути від Нього вислуханим? Ні. Бо ні один ні другий не вірить в Господа Ісуса Христа, і не визнає Його за Відкупителя всіх людей, ані за дорогу, котрою одиноко може прийти до Бога. Чому конечним є, щоби вірити в Господа Ісуса Христа, як Відкупителя? Тому, що всі люди за непослух Адама, зглядом Бога, сталися грішниками. Та Бог приготував смерть свого возлюбленого Сина, щоби через заслугу сеї жертви як Адам, так і його потомки могли бути звільнені з наслідків цього судового засуду. Бог не змушує, щоби хто приймав сю ласку, але уділяє її тільки таким, котрі приходять і просять Його як грішники, щоби вони могли бути звільнені з своїх тягарів і могли примиритися з Ним через Ісуса Христа. З цього слідує, що хто приходить в інший спосіб, а не через Ісуса Христа, такий не може бути прийнятий. Святе Письмо ясно про се говорить. В Діяннях апостолів читаємо: “Нема в нікому другого спасення, окрім Ісуса Христа. Бо й нема іншого імени під небом, даного людям, щоб ним спастись нам”.

Що ж сказати о так званих поступовцях і модерністах? Є священники, що називаються поступовцями, або модерністами, котрі величаються тим, що невірують, яко би чоловік упав за гріх, ані навіть не вірують, щоби Бог сотворив чоловіка, але кажуть, що чоловік є творивом еволюції і що чоловік поступовно підноситься що раз вище. Вони кажуть, що вони не вірують, щоби жертва Ісуса Христа принесена на хресті була ціною викупу за людей, для того вони не вірують в жертву викупу. Помимо цього, вони не раз моляться по своїх церквах. Чи такі мають право молитися і чи їх молитви бувають вислухані? Ми можемо сказати тільки се, що говорить святе Письмо. Єсли Біблія говорить ясно, що ніхто не може прийти до Бога, як тільки через Ісуса Христа, тоді само собою слідує, що хто не вірує, що Адам упав, і що Ісус Христос зложив ціну викупу за людей, а тим самим заперечує, немов би Ісус Христос був відкупителем всіх людей, такий, розуміється, не має ніякого права молитися.

Чи се значить, що доктори теології, котрі належать до сеї класи модерністів, єсли моляться по своїх церквах, що їх молитви не будуть вислухані? Святе Письмо каже що ні. Молитва таких людей не є молитвою, а облудою і насмішкою з Бога. Чи такі не мають права принаймі менше молитися, як грішники? На се питання можна відповісти хиба що так, як говорить святе Письмо.

За часів Ісуса Христа жили священники, що говорили про себе, що вони заступають Бога. В євангелії від Луки (18:10–14), читаємо: “Два чоловіки прийшли в церкву помолитися: один фарисей, а другий митар-митник. Фарисей ставши так у собі молився: Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди, рабівники, несправедливі,

чужоложкини, або як сей митар. Пошу два рази на тиждень даю десятину з усього, що придбаю. А митар, оддалеки ставши, не хотів і очей до неба знести, а бив себе в груди кажучи: Боже, милостивий будь мені грішному. Кажу вам: пійшов сей до свого дому оправданий більш від того; бо кожний, хто підносить себе, буде понижений. а хто понижає себе, буде вивисшений”.

МІСЦЕ ДО МОЛИТВИ

Священники за часів Ісуса Христа, головні книжники–письменники і фарисеї, що казали о собі, що вони є на місце Бога, любили вбиратися в довгу одіж і ходити в ній по вулицях і до синагог, і любили, коли люди кланялися їм, та відступали їм перші місця на бенкетах, або на товариських сходинах. Вони також любили показувати людям свою побожність, молячися по синагогах або по вулицях. Та Ісус назвав їх облудниками, гіпокритами, позаяк вони молилися тільки тому, щоби їх люди бачили. Ісус сказав, що вони вже отримали свою нагороду, бо люди вже похвалили їх.

По більше як 18 сот літах ся кляса подібних людей не перевелася, а ще зросла числом. Слова Ісуса Христа сказані в Луки (20:46,47) можна дуже добре приложити і нині: “Стережіться книжників–письменників, що хочуть ходити в довгих одежах і люблять поздоровлення на торговиці і перші сідалища в синагогах–школах і перші місця на бенкетах; вони жеруть доми вдовиць і про око довго моляться. Вони приймуть більше осудження”. “Ти коли молишся не будь таким, як лицеміри–облудники; бо вони люблять молитися, стоячи в школах–синагогах та по розхідних улицах, щоби їх люди бачили. Істинно глаголю вам: мають вони нагороду собі”. –

Всьо має свій час і місце. Бог не судить нікого після сього де він молиться, але як і з яким наміром. Если хто молиться на публичнім місці в намірі, щоби люди, вчувши його молитву, похвалили його, такий може отримати від людей похвалу, але від Бога не отримає її. Є певні обставини, коли можна молитися на публичнім місці. Іменно, если громада Християн згромадиться разом, щоби публічно віддати честь Богу, тоді буде зовсім на місці, если провідник або оден з посвячених Християн в імени всіх присутніх подякує Богу за всі Його благословення і попросить о Його руководство на сю хвилю і на ту справу, в якій вони зійшлися.

Треба все памятати, що не маємо молитися до людей, але до Бога Єгови. Тільки один Бог може вислухати нашу молитву. Если же часами є щось такого, що интересує загалом всіх присутніх посвячених Християнів і всі бажають просити о те саме Бога, тоді добре буде, если один з них відмовить на голос молитву, а всі прочі духом йдуть за ним. Если є зібрані різні люди, і такі, що не вірять в Господа Ісуса Христа, тоді хто хоче помолитися, нехай помолиться сам в своїм серці. Так радить святе Письмо. Дякувати, значить висказати свою подяку за отримані ласки і благословенства. Добра річ для кожного чоловіка висказати свою подяку Богу, як давцєви

всякого добра і совершенного дару, але для провідника якого публічного згромадження ставати перед людьми і казати Богу Єгови, чого він сподівається, що Він учинить, се не тільки і засміле бажання, а часто навіть зневага і богохульство. Хто довго молиться в присутності других людей, звичайно ділає се тому, щоби на себе звернути увагу присутніх. Можемо бути певні, що Бог не вислуховує такої молитви. Часами хтось молиться тому, бо любить свій голос і тішитися, як хто хвалить його за красні слова молитви.

Ісус Христос сказав ясно, де правдивий Християнин мав молитися. Іменно, “ти ж коли молишся, увійди в хатину твою, та зачинивши двері, помолися Отцю своєму потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно”. (Маттея 6:6) Если хто має просити якого президента, або короля або кого другого щось спеціального для себе, він не буде сього висказувати публічно в присутності всіх людей і просити того зверхника, щоби йому уділив сю ласку, а буде старатися занести свою просьбу так, щоби хто другий о тім не чув, тільки одинокий президент або тим подібний. Щоби передати свою просьбу, звичайно, кожний старається мати приватну аудієнцію, приватне послухання, бо тоді може легше і свобідніше висказати свою просьбу до Бога Єгови. Тому, щоби наші молитви були вислухані, ми повинні заносити їх до Бога Єгови тайно в ім’я Ісуса Христа.

Недовго по тім, як Ісус охрестився з Йордані, Він постановив вибрати собі 12 апостолів. Але перед тим Він бажав помолитися до свого Отця о поміч, щоби вибір був добрий. Читаємо там, що Він не став серед великого множества людей і не став публічно молитися, до Отця, але читаємо в Луки 6:12,13: “Сталося ж тими днями вийшов Він на гору молитися, і був цілу ніч на молитві Богу. А як настав день, покликав своїх учеників і вибрав з них дванадцятьох, котрих назвав апостолами”.

Ісус дуже часто віддалявся в окреме місце і там молився. Він не говорив слів молитви на се, щоби нарід міг чути. О тім читаємо в Маттея 14:23: “А відпустивши нарід, вийшов на гору сам один помолитися, і як настав вечір, був там сам один”. Своєю молитвою Він розмовляв з своїм Отцем, що на небесах. Так само ділає кожний вірний і правдивий послідователь Ісуса Христа. Для него молитва се свята річ і велика ласка.

Если заходить потреба, або если уважаєте за користне помолитися публічно, тоді кожний, що уважає себе за правдивого Християнина, радо се учинить. Одначе если який правдивий Християнин хоче занести свою просьбу до Бога, то найкраще надається до сього тайне місце: а в найгіршім разі в товаристві таких, що мають таку саму сильну віру і о те саме хочуть просити; і все мають заносити в ім’я Ісуса.

ДОВГІ МОЛИТВИ

Чи є яка користь з довгих молитов? Або, чи маємо сподіватися., що Бог скорше вислухає нашу молитву.

если будемо повторяти її кілька разів? Багато чесних людей думає, що если будуть повторяти одну молитву тільки а тільки разів в день, або будуть перебирати пальцями пацьорки, або так звані чотки, тоді отримають від Бога великі благословення. Безперечно, їх наміри не є злі, тільки біда в тім, що вони не знають, як Боже слово навчає молитися. Ісус Христос, коли учив своїх учеників молитви, сказав: “Ви як молитесь, то не говоріть багато, як погане: бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані. Не приподоблюйтеся до них; бо Отець ваш знає, чого вам треба, перш ніж попросите в Нього”. – Мат. 6:7,8

Ми не потребуємо повторяти вічне бажання нашого серця і пригадувати їх наймудрішому Сотворителю. Як Ісус сказав, наш Отець знає скорше, що нам треба, заким ми ще станемо Його просити. Тому насувається питання: По що маємо Його просити, если Він знає наперед, що нам потрібно? На це відповідаємо так: Єгова є Бог мудрий, спра ведливий і повний любови. Він не примушує, нікого до нічого. Він бажає подати своїм дітям певну науку, щоби вони навчилися виявляти свої бажання згідно з Його волею і щиро бажали отримати від Нього благословення скорше, заким Він їх уділить. Кождий мудрий отець може бачити, що таке поступованне є мудре. Если він хоче виховати добре свою дитину, він буде старатися навчити її так, щоби вона наперед просила о річ, якої хоче, і, если бачить, що дитина потребує сього, тоді він радо дає їй се. Сам Ісус дає нам найлучшу раду. “І я вам кажу: Просіть, то й дасться вам; шукайте, то й знайдете; стукайте, то й відчиниться вам. Бо кождий, хто просить, одержує; і хто шукає, знаходить; і хто стукає, тому відчиняють”. – Луки 11:9,10

ДО КОГО МАЄМО МОЛИТИСЯ?

Як повисше сказано, Жиди молилися до Бога, бо вони були слугами Бога під услів'ями завіта закону. Правдивий Християнин є навчений молитися до Бога Єгови і промовляти до Нього, як до Отця. Тільки одні сини Бога мають таке право і ласку. Ісус Христос каже виразно в євангелії Йоана (15:46), що всяка просьба має бути предложена Богу в Його імени: “Не ви мене вибрали, а я вибрав вас, та й настановив вас, щоби ви йшли і овоч приносили, і овоч ваш пробував; щоби чого просити будете в Отця в імени моїм дав вам”. А на другім місці читаємо: “Рече йому Ісус: Я є дорога і правда і життє: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною”. – Йоана 14:6. З сих слів бачимо правило, хто може приходити до Бога і до кого мусить правдивий Християнин заносити свою просьбу або молитву. Отже з сього виходить, що хто не вірує з Бога і також всі т. зв. християни, котрі сміються з Божого слова, і не вірують в Божий плян спасення, не мають права і не можуть молитися з успіхом до Бога. Що хтось називає себе священником або проповідником, се не дає йому права молитися до Бога. Він може мати ласку, або ні. Коли Ісус Христос жив на землі, тоді письменники і фарисеї були найбільшими ревнителями закону Мойсея і казали про себе; що вони заступають Бога. Хотяй вони молилися, то

зовсім певна річ, що їх молитви не були вислуховані Богом, бо Ісус так про них сказав: “Рече їм Ісус: “Коли би Бог був ваш отець, ви любили би мене; бо я від Бога вийшов і приходжу, бо не від себе прийшов я, а Він мене післав. Чому бесіди моєї не розумієте? Бо не можете слухати слова мого. Ви від отця Диявола, і хотіння отця вашого Диявола хочете робити. Той був душоубцем з початку, і в правді не встояв; бо нема правди в ньому. Коли говорить брехню, із свого говорить; він бо брехун і отець її”. Йоана 8:42–44

ПОБОЖНА МОЛИТВА

Є люди і попи, що моляться недбало і так скоро, що виглядає, немов би хотіли позбутись її якнайскорше, наче якого тягару; інші знова так, як би сварилися з Богом, ще інші вимовляють слова молитви так гордо і бундючно, що неначе хотять тим показати, що вони ще щось висшого, як сам Бог. Вже так в світі буває, що если хто дістане аудієнцію у якого президента або другого якого достойника, він приближається до нього поважно і з пошанованнем до його особи. Если ж хто хоче мати аудієнцію або бути прийнятим від Бога Єгови, такий щонайменше повинен тоді оказати таку почессть і пошанованне для Бога, яке оказав би звичайному земському достойникови.

Дуже часто в часі молитви чуємо такі смілі слова: “Боже Єгово, ми приближаємось до Тебе”. Се не тільки сказано забагато і загостро, але по правді за передвчасно. Щоби заховати давне щасливе відношення дитини до Бога, як небесного Отця, лучше буде, если розпічнемо нашу молитву в такій спосіб: “Милосердний і добрий Боже, з глибини покірних сердець наших ми благаємо Тебе, приймай наші молитви, які заносимо в сій хвилі до Тебе в ім'я возлюбленого Твого Сина а нашого Відкупителя Ісуса Христа”. Тільки не треба зараз розуміти, що кожда молитва має все розпочинатися як раз сими словами і статися пустою формою. Також не думаємо, щоби зачaste повторювання тих самих слів подобалося Богу. Пророк Давид дає нам приклад, як маємо з побожністю приближатися до небесного престолу, кажучи: “Благослови Господа, душе моя. Господи, Боже мій, дивно Ти великий, Ти зодягнувся величчєм і красою. Ти світлом як шатою покрився, розіп'яв небеса, як плахту наметну”. “Прийдіте, поклонімся Йому богомільно, приклонім коліна наші перед Господом, що сотворив нас”. Пс. 104:1,2; 95:6

Ніхто не може приблизитися в молитві до Бога і сподіватися, щоби його молитва була вислухана, если не спізнає найперше, що він сам є щось дуже незначного, а що Бог є нескінченно вищий від всіх, та що Бог наймудріший, найсправедливіший, найлюбіший, і найсильніший.

Чи не є властивим молитися до Ісуса Христа? Для правдивого Християнина се не було би невластивим, бо Бог Єгова передав Ісусу всяку власть на небі і на землі. Але сам Спаситель Ісус навчив своїх послідувателів, що коли моляться мають так казати: “Отче наш, котрий єси на небі”, і що мають просити в Його імени, в імени возлюбленого Сина

Божого. Він сказав: “Коли пробувати будете в мені, а слова мої будуть пробувати у вас, то чого схочете і будете просити, станеться вам”. (Йоана 15:7) З сих слів пізнаємо, що Ісус говорив тільки о правдивих послідувачах своїх, що вони, як правдиві Християни мають право заносити просьби до Бога. Щоби чия молитва могла бути вислухана, такий мусить перебувати в Ісусі Христі. Се значить, що такий мусить бути початий і помазаний святим духом і бути новим сотворінням. Єсли такий перебуває в сім блаженнім стані і Боже слово перебуває в нім, тоді чого тільки він попросить, станеться йому.

Не забуваймо серед яких обставин се діється. Єсли слово Бога перебуває в нім, тоді правдивий Християнин буде просити тільки о се, що є згідне з волею Бога і не буде просити нічого, що противиться волі Бога. (Йоана 14:13–14) “І чого будете просити в ім’я моє, те зроблю, щоби прославився Отець в Сині. Коли чого будете просити в ім’я моє, я зроблю”. З сих слів отже бачимо, що правдивий Християнин має заносити свої молитви тільки до Отця, а в імени Сина, Ісуса Христа.

Чи може правдивий Християнин молитися до Бога за грішника, щоби він навернувся і був прийнятий до церкви? Відповідаємо, що ні. З тої причини, що церква се “тіло Христа”. Бог сам вибирає членів тіла Христового. Не годиться, щоби Він вибрав когось, котрого серце не любить Бога. Але може хтось мати когось з родини, кого любить і хотів би, щоби він стався правдивим Християнином, чи тоді годилобся молитися за ним, щоби він стався дійсним Християнином? Відповідаємо, що ні. Се не буде противитися святому Письму, єсли він буде молитися, щоби дорога йому особа могла прийти до пізнання правди о Бозі, щоби він міг звернути своє серце до Бога; але кого Він має вибрати за своїх, се залежить від самого Бога. Мусимо собі пригадати, що Бог не старається тепер навернути цілий світ. За минувших 19 сот літ проповідувалося тільки євангелію царства, щоби сі, що хотять поступати слідами Ісуса Христа, могли йти. Тепер же проповідується, щоби люди могли спізнати, що зближається царство Бога, щоби вони могли добровільно навернутися до Бога, віддавати Йому честь і служити.

Не скорше, аж в три літа по смерті Ісуса Христа отворилася дорога для поган, щоби і вони могли статися послідувачами Христа. Читаємо в діяннях Апостолів (10:1,2): “Був же один чоловік в Кесарії, на ім’я Корнелій, сотник із роти, званої італійською, побожний і Богобоязливий з усім домом своїм; подавав він багато милостині народові, і молився всякого часу Богу”. Тут бачимо чоловіка, що служив вірно Богу, але Бог не вислухав його молитви аж до назначеного часу. Тоді Бог посилає ангела до Корнелія, кажучи: “Твої молитви і твої милостині спогадались перед Богом”. Безперечно Корнелій посвятався у всім Богу і постановив сповняти волю Єгови, і тепер надійшов час, коли мав отримати благословення.

Для того Бог післав Петра до Корнелія, і коли він прийшов до його дому, читаємо, що “Петро, відкривши свої уста, сказав: По правді пізнаю, що Бог не дивиться на лице, а в кождім народі, хто боїться

Його і чинить правду, є приятен Йому. Слово, що післав Бог синам ізраїлевим проповідуючи мир через Ісуса Христа; котрий є Господом—Паном усіх”. (Діяння Ап. 10:34-36) Опісля Петро сказав йому о Божім пляні, і Корнелій став дійсним Християнином. Він був перший з поган, що отримав сю ласку. Від того часу кождий поганин, що вибирав сю дорогу і так само шукав Бога, знаходив Його. Само собою розуміється, що такий мусить щиро хотіти знайти Бога і служити Йому чесно і по правді.

ЗРАЗОК МОЛИТВИ

Як правдивий Християнин повинен молитися? На се ми знайдемо відповідь в святому Письмі і нігде інде. “І сталося, як Він молився, на одному місці, і перестав, сказав один з учеників до Нього: Господи-Пане, навчи нас молитися, як і Йоан навчив учеників своїх”. (Луки 11:1) У відповідь сказав Ісус: “Ви отже так молитесь: Отче наш, що єси на небесах. Нехай святиться ім’я Твоє. (Мат. 6:9) Мусимо тут звернути увагу, що Ісус казав молитися до Бога Єгови і каже промовляти до Нього, як до Отця. Се однак не значить, що цілий світ може уважати себе за синів Бога або за братів в Христі, як деякі фальшиво навчають. Бог Єгова є отцем тільки тих, хто став сплджений святим Його духом по тім, як він рішився сповняти у всім волю Бога.

Тими синами є всі, до котрих промовляв апостол Петро у своїм другім посланню 1:2–4, кажучи: “Ласка вам і мир нехай умножиться в пізнанню Бога і Ісуса Христа, нашого Господа. Як усе, що до життя і побожности дароване нам Божою силою Його через пізнання того, що покликав нас славою і чеснотою, чим дарував нам найбільші і дорогі обітницї, щоби через них ви сталися учасниками Божої природи, ухилиючись під похотей і зіпсуття, що є у світі”. Тими є ті, о котрих згадує Йоан в першім своїм посланню 3:1,2, кажучи: “Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоби ми діти Божі звалися. Люби, ми тепер діти Божі; та ще не явилось, що ми будемо; знаємо ж, що коли Він явиться, подібні Йому будемо, бо побачимо Його, яко ж єсть”.

Се правило щодо молитви з конечности включає всіх тих, що не є синами Бога. В нашій просьбі, єсли в такий спосіб промовляємо до Бога Єгови, узнаємо Його як Всевічного Бога, котрого ім’я має бути святе, і що Він заслуговує на се, щоби Йому віддавати всяку честь і поклін. З сього видко, що правдивий Християнин має оказувати пошановання Богу Єгови. Він не може приступати перед Него, не віддавши Йому наперед належного пошановання. Як дуже се ріжниться від того, що чуємо часто, як деякі особи моляться публично і гордо, немов розказують Богу, що Він має чинити.

ЦАРСТВО

“Нехай прийде царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як на небі так і на землі”. Сими словами той, що молиться, хоче сказати, що він є в цілковитій єдності з Божою волею, і що він хоче, щоби прийшло царство Бога, щоби се царство могло володіти землею, і воля Бога була на ній вповнювана, як є в небі. Сими словами він хоче зазначити, що тепер на землі панує всяка несправедливість, неправда,

слабости і болі, і що царство Боже є самотнім ратуном проти сього. Він отже тим заявляє шире бажання, і хоче бачити, щоби воля Божа була в серцях всіх людей, а не воля Диявола, котрий досі керує самолюбними людьми.

Часто можна чути, як священники нераз говорять, що теперішні царства опираються на праві Бога і тому вони є в імені Бога. Се твердження протирічить словам Ісуса Христа. Коли Він стояв перед Пилатом, тоді Він так сказав: “Моє царство не є з сього світа”. (Йоана 18:36) Причина, чому Він так сказав, було се, що від довшого часу Сатана був богом сього світа. Ісус учив своїх учеників, щоби йшли за Його наукою і терпеливо вичікували і молилися, щоби прийшов час, коли Бог заложить своє царство і воля Бога буде сповнювана в тім царстві. Сими словами молитви Християнин висказує надію, що в назначенім Богом часі буде заложене Його царство, котре принесе благословення всім людям.

Хто так молиться, сей тим самим показує, що він хоче спізнати волю Бога, яка є в Його слові або в святому Письмі. З святого Письма він пізнає, що в назначенім Богом часі, Ісус Христос обійме керму над сим світом і звяже Сатану, щоби більше не міг зводити народи, і заведе мир і справедливість на землі, і люди прийдуть до пізнання Його науки, і будуть Його слухати. Таке було бажання кожного правдивого послідователя Христового через цілий вік євангелії. Він властиво не молив Бога, щоби Бог навернув цілий світ, бо він знав з святого Письма, що на се ще не прийшов властивий час. Він молився і просив, щоб воля Бога і Його плян міг бути виконаний, а зі слова Божого він знав, що Бог в своїм пляні має заложити царство між людьми. З сеї причини правдивий Християнин старається тепер оповідати людям о сім царстві, щоби не тратили надії, бо прийде ратунок і полекша, скінчатся теперішні нещастя, коли прийде се царство.

Знаємо, що довгі століття Сатана був богом сього віку (2 Коринтян 4:3,4), або богом сього світа, та що сей світ складається із злих небес і злої землі. Апостол Петро каже: “Нових же небес і нової землі по обітниці дожидаємось, в котрих правда домує”. (2 Петра 3:13) З сього можемо заключати, що так зване теперішнє небо і земля є під впливом Диявола, і Ісус Христос, обнявши владу в свої руки, заложить нове небо, і нову землю, де буде вже сама правда і справедливість.

“Хліб наш щоденний дай нам сьогодні”. Сими словами просимо Бога о хліб звичайний і о се, що кормить наш розум і серце. Християнин є новим сотворінням в Христі. Кожде сотворіння має розум, волю, серце і організм. Організм нового сотворіння є наш старий організм. Тому, щоби ми могли існувати, потребуємо поживи. Буде се зовсім властивим, если син буде просити свого Отця о такі конечні річі. Однак він не буде просити, щоби Отець дав йому багато домів, много поля або фабрик, або купу грошей, а тільки о се, що йому потрібне на кожний день. І він просить і вірить, що Отець се дасть йому, бо Бог Єгова обіцяв, що Його діти не будуть терпіти недостатку. – Псалма 37:25

Тому буде зовсім на місці, если Божі діти просять свого небесного Отця о конечну поживу або одіж, щоби вони могли служити Йому. З сього дальше слідує, що если вони отримують се, будуть дякувати Йому за се кожний день чи то словом, чи ділом. Діти Божі набирають сил, если відживляють свій розум дорогими річами Божого пляну. Бог приказує їм, щоби не приноравливалися до звичаїв сього віку, але перемінювали себе, відновляючи свій ум. (Римлян 12:2) Се значить, що Божі діти будуть студіювати святе Письмо або слово Бога, і студіюючи, вони будуть просити небесного Отця, щоби Він подав їм самий найлучший покарм, щоби в своїм часі вони могли ще лучше пізнати Його великий плян.

Всі правдиві діти Божі досвідчили того на собі. Коли хто студіює слово Боже і вірить в те, що там є написано, такому Бог подає більше і яснійше розуміння, і на такім сповняється се, що Бог сказав через пророка: “Стежка праведних—се та зоря, що зорить рано вранці і світить яснійше та яснійше, аж до повного дня”. (Приповісті 4:18) Ісус сказав о такім такі слова: “Не самим хлібом буде жити чоловік, а кожним словом Божим”. (Луки 4:4) Для того Християнин головно просити о такі річі, що є йому конечно потрібні до його розвитку, як Християнина, а все згідно з волею Бога.

Дальше Ісус так каже молитися: “І прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим”. Сі слова мають дуже велике значіння. Если хто учинив нам що злого, і ми пам’ятаємо се в своєму серці, і не хочемо такому простити сього, тоді ми самі не можемо приблизитися в молитві до Бога і просити Його, щоби Він нам дарував що. З сього вчимося бути милосердними до других і виробляти в собі таку вдачу, щоби ми були готові прощати так часто, як тільки но хто о се попросить. Если ми не навчимося прощати другим, тоді і наш Отець не простить і нам. Ми повинні часто приблизитися до Бога і просити Його о прощенні наших упадків.

Апостол Петро спитав раз Ісуса, як часто має він прощати своєму братови, чи тільки до семи разів? На се так відповів Ісус: “Не кажу тобі до семи раз, а до сімдесят раз по сім”. (Мат. 18:22) Се по правді значить, що ми повинні все прощати, як тільки провинившийся просить нас о прощення. Наш Спаситель і учитель є заступником правдивих Християн, але се ще не причина, щоби Християнин робив зле. А если часом помилиться і що злого учинить, має можливість приблизитися в молитві до Бога і просити о прощення. (1 Йоана 2:1) А таке саме серце повинен і він мати зглядом другого чоловіка. Ісус дальше каже так молитися:

СПОКУСА

“І не введи нас в спокусу, а ізбав нас від лукавого”. Бог не спокушує нікого (Якова 1:13), а тільки дозволяє на них. Знаємо, що коли Ісус посвятився в ріці Йордан і опісля пійшов на пустинню, тоді Дияволови було дозволено, щоби він спокушував Ісуса. (Луки 4:1-4) Ісус був виставлений на пробу, чи Він окажется послушний

і вірний Богу, чи може піде за спокусою. Ісус покотив спокусу і доказав тим свою вірність. Апостол Петро в своїм першому посланні (2:21) каже: “На се бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами”. Те саме потверджує апостол Павло: “Бо кого любить Господь, того і карає, і б’є всякого сина, котрого приймає”. (Жидів 12:13,7) Під словом караннє розуміємо виховуваннє або проба. Кождий вірний Християнин мусить підпасти під пробу, щоб доказав свою вірність зглядом Бога.

О таких, що оказались вірними в своїх пробах, апостол Яков (1:12) пише: “Блаженний муж, що видержує покусю; бо коли буде вірний, прийме вінець життя, котрий обіцяв Господь тим, що люблять Його”. Бог не спокушує нікого, а тільки дозволяє, щоби спокуса була положена перед нього. Тому правдивий Християнин повинен просити Бога, щоби Бог допоміг йому вийти побідоносно з сеї спокуси; і він може бути певний, що Бог допоможе йому. Теперішній час, се час великих спокус. На сей час апостол Павло дає Християнам таку раду: “Маючи отже великого Архиєрєя, первосвященника, що пройшов небеса, Ісуса Сина Божого, держімося ви знання (ісповідання). Бо не маємо первосвященника, що не міг би мати співчуття у наших немочах, а

такого, дізнав усякої спокуси так само, окрім гріха. Приступаймо з довірям до престолу ласки благодати, щоби одержати милосердє і знайти ласку на поміч за часу”. – Жидів 4:14–16

Слів: “Бо твоє царство і сила і слава во віки. Аминь” не знаходимо в старших рукописах. Сі слова, се пізнійший додаток, учинений під впливом Сатани через його слуг, щоби піддати людям думку, що царства сього віку, се царства Божі. Однак кождий може бачити, що се фальшиве поняттє, бо тоді Ісус не учив би молитися: “Нехай прийде царство Твоє”. Та з хвилею, як Ісус обняв в свої руки власть, прийшов час на заложеннє сього царства. Однак помимо сього Християнин може заносити надалше сю молитву, аж Сатана буде цілковито усунений і воля Бога буде на землі виконувана.

Ісус розумів значіннє молитви. В святому Письмі читаємо, що Ісус дуже часто відходив на відосібнє місце і там молився, нераз і цілу ніч. Його ученики спізнали вартість молитви і тому просили Його, щоби їх навчив також так молитися. Він навчив їх і ся молитва є так само добра для всіх Його послідувателів. Правдивий Християнин повинен бути близько свого Господа Ісуса, щоби в Його ім’я і через Нього міг кожного дня заносити свої молитви до свого Отця.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 17 марця 1926

“Возьміть від нього талант, та дайте тому, що має десять талантів. Бо кождому, хто має, дасться і надто матиме; а від того, хто не має, і те що здається має, відбереться від нього”. – Мат. 25:28,29

Чому Ісус поставив слугу з одним талантом, як образ таких, що закопують таланти? На се, щоби показати, що навіть той, хто отримав найменше талантів, є за них одвічальний перед Господом; що Господь хоче, щоби і найменше обдарені є Його людьми і знали, що Він не оправдає нікого, хто хоч би уже мало міг послужити йому і його братам в правді, а злегковажив се і не послужив.

Текст з манти на 24 марця 1926

“Не оставлю тебе, ані не покину тебе”. – Жидів 13:5

Чому маємо боятися, немов би чоловік міг нам що заподіяти, а побиватись, що ділу Господньому не пощаститься, або, що Сатана, або яка друга зла сила може перемочити? Вправді обовязком нашим є показати наше посвяченнє і відданя не тільки нашою ревною працею, але маємо бути при тим і мудрі,... Для того маємо так поступати в праці Господній, немов би ціла одвічальність спочивала на нас, але в серці маємо узнати, що цілий тягар і одвічаїність спочиває на нашім Господі.

Текст з манти на 31 марця 1926

“Борись доброю боротьбою віри, держись вічного життя, до котрого покликано і тебе, і визнавай єси добре визнаннє перед многими свідками”. – 1 Тимотея 6:12

Чи ми боремося більше публично, виступаючи перед публікою, чи приватно так, що про нас мало хто знає, то все ми маємо боротися. Що більше в сій боротьбі мусимо поступати і побіждати, бо інакше наш Господь не прийме нас, як побідників.

При тим мусимо памятати на ще одну річ. Іменно наш Господь...буде більше уважати на духа, котрий...результати, які ми своїми змаганнями досягнули. Тому стараймося працювати

ти так, як тільки своїми силами зможемо, але також стараймося, щоби кожда наша жертва і дар для Господа і його справи були повні любови і посвяченнє, щоби Господь похвалив напевно, що се було учинено для Нього і для його братів з любови, а не з пустої слави.

Текст з манти на 7 квітня 1926

“Мій Бог нехай сповнить усяку вашу потребу по своєму богацтву й славі, в Христі Ісусі”. – Филипян 4:19

Єсли не чуєш в собі гарячого запалу оповідати людям веселії новини о царстві Божім, то молись щиро і безнастанно о се, і старайся взбудити його в собі, а напевно отримаєш його в скорім часі. Єсли маєш запал і любиш оповідати о царстві Божім, а тільки не маєш талану дару, щоб ясно представити се, проси Господа о такий дар, але перед тим старайся зужити добре сей дар, який маєш. Єсли чуєш в собі запал і здібність до голошення радісної новини о царстві, а не маєш нагоди до сього, передай се в молитві Господу і скажи йому, що ти щиро і вірно користася з всяких нагод, які тільки тобі надаються. А тоді вижидай більших спосібностей, але при тим не покладай рук, користай зі всякої, хоч би найменшої нагоди, яка тобі подариться.

Текст з манти на 14 квітня 1926

“Він віддав свою душу (життє) на смерть, і до лиходіїв дав себе прилічити”. – Ісаїя 53:12

Кождий, хто поступає слідами свого учителя, мусить пережити свою “Гетсиманію”. Та не забуваймо, що маємо старатися при кождій нагоді послужити братам, членам тіла Христового. При тим уважаймо, щоби самим не завдавати більше наруг понад ті, що мусять впасти на послідувателів Агнцевих, а навпаки, стараймося нести слова потіхи і співчуття і помагати другим нести хрести і виконувати трудності на дорозі їх життя. В такий спосіб будемо могли показати найлучше нашому Господу і Богові, як ми вміли би оцінити сю нагоду і помогли йому нести його хрест в дорозі на Голгофту.

НА КІМ ІСУС ХРИСТОС ОБІЦЯВ ПОБУДУВАТИ СВОЮ ЦЕРКВУ

Католики кажуть, що Ісус Христос поставив апостола Симона–Петра головою всіх апостолів і обіцяв побудувати на нім свою церкву, або, що Ісус Христос учинив його головою своєї церкви. Також кажуть, що кождий єпископ Риму, котрого називають папою або святим отцем, є наслідником Симона–Петра і тому також головою церкви, і що католицька церква є тою церквою, яку Христос обіцяв заложити. Дальше учать, що хто не належить до католицької церкви, сей не може бути спасений.

Але як учив Ісус і як учили апостоли? Чи також так? Се важне питання, на котре хочемо відповісти на підставі слів апостолів і Ісуса Христа. Багато мільонів наших братів на Україні, що не належать до католицької церкви, і багато самих католиків будуть вдячні, если довідаються о правді.

Ніхто краще і лучше не розумів слів Ісуса Христа, як самі апостоли. Той самий Симон–Петро, про котрого католики кажуть, що Ісус Христос прирік побудувати на нім свою церкву, в своїм посланню пише виразно, що вірні мають будуватися в Божу церкву не на нім, а на Христі. Ось його слова: “Коли ви покушали, що солодкий Господь, приступаючи до Нього, до каменя живого, людьми вправді відкиненого, та Богом вибраного, і самі, як живі каміння, будуйтеся на Нім в духовий дім, в святе священство”. – 1 Петра 2:3–5 (Перевід о. Др. Я. Левицького)

Другий великий апостол Павло так само учив, що вірні мають будуватися в святу церкву на Ісусі Христі, а не на Петрі. Ось ці слова: “Ви вже не чужі і захожі, а спів–горожани святих і домашні Божі (родина Божя), збудовані на підвалині апостолів і пророків, де на – р і ж н и м – у г о л ь н и м к а м е н е м є с а м І с у с Х р и с т о с, н а к о т р і м у с я б у д і в л я в и в е д е н а, р о с т е у с в я т у ц е р к в у в Г о с п о д і (Ісусі), на котрім і ви будуетесь на мешканні Боже в душі”. – Ефесян 2:19 (Перевід о. Др. Я. Левицького)

Отже, по словам апостолів, сам Ісус Христос був тим, на котрім мали будуватися всі члени Його церкви, котрі разом становили Його “Тіло”. (1 Коринтян 12:27) Сам Ісус був головою своєї церкви. Так научав апостол Павло: “Бо муж є голова жінки, як Христос є голова церкви”. (Ефесян 1:22,23; 5:23) “І Він (Ісус) є головою тіла, церкви”. – Колосян 1:18

Ісус Христос був угольним каменем своєї церкви, був її підвалиною, скалою або опорою, на котрій мала будуватися уся будівля. Так учили і розуміли всі апостоли. “Бо ми помічники Божі, ви Божею ріллею, Божею будівлею.

По Божій ласці, що дана мені, яко мудрий будівничий положив я підвалину, а другий будус на ній, і н ш о ї п і д в а л и н и ніхто не може положити, крім тої, що положена, котрою є Христос Ісус”. – 1 Коринтян 3:9–11 (Перевід о. Др. Я. Левицького)

Апостол Павло називає Ісуса с к а л о ю. “Та не хочу браття, щоб ви не знали, що всі наші батьки пили той самий духовий напиток. Бо пили з д у х о в н о ї с к а л и, що йшла за ними, а скалою був Х р и с т о с”. – Коринтян 10:1-4

Сам Ісус порівняв себе до скали. Так записано в євангелії Маттея, тільки що грецьке слово петра невірно перевели в своїх Бібліях, і тому люди далися опісля ввести в блуд. Всі були переконані, що Ісус, назвавши апостола Симона каменем а по грецьки п е т р о с, задля чого опісля назвали його Петром, сказав, що на сім камені, себто на Петрі збудує свою церкву, під час, коли Ісус сказав, що Він збудує свою церкву на с і й с к а л і, себто, на собі самім, на тій правді, що Він є Месією, Сином Божим.

Мусимо знати, що камінь а скала не є одно і те саме. Камінь може бути різної величини, більший і менший. Каменем називаємо і такий кавалок, що його і дитина піднесе і ним кине. А скалою називаємо велику масу камінну, цілу гору, що сягає глибоко в землю. Скали ніхто не в силі зрушити з місця. До такої скали порівняв себе Ісус. Хто увірує в Нього, що Він є Месією, що Він є Божим Сином, котрий прийшов на землю відкупити всіх людей від гріха й смерті і піде Його слідами, і стане на сильнім фундаменті неначе на скалі. Грецьке слово “петрос” – камінь є мужеського роду, а “петра” – скала є женського.

Ось ті слова з євангелії Маттея. Одного разу Ісус спитав своїх учеників, за кого вони Його мають? На се Симон апостол відозвався і сказав: “Ти є Месією–Христос–Син Бога живого”. А Ісус відповів: “А я тобі кажу, що ти єси “петрос” – камінь, – а на сій “петра” – скалі (себто на сій правді, що я є Месією і Сином Божим) збудую мою церкву, і ворота аду не переможуть її”. – Мат. 16:15–18 (Перевід о. Др. Я. Левицького)

Через мильний перевід грецького слова “п е т р а” люди попали в блуд. Помішали і взяли камінь і скалу за одно і те саме. Стали учити, що Ісус обіцяв побудувати свою церкву на чоловіці. Та з ними все так. Вони скорше будуть віддавати честь людям, як слухати Ісуса і Його науки.

Так отже бачимо, що підстава католицької науки про церкву є фальшива, а тим самим і їх церква є фальшива, і не є Христова.

КАНАДИЙСЬКИМ І АМЕРИКАНСЬКИМ БРАТАМ ПІД УВАГУ:

З великою радістю ділимося з братами тим, що за вашою помоччю будуть дані на українській мові два публичні виклади з радіостанції “СНУСН” в Сіскатон, Саск Канада, які голосять:

Паломник Е. Зарицький з Канади

В ЧЕТВЕР 25 ЛЮТОГО 1926 року Божого

На тему: НЕБО І ЗЕМЛЯ ПЕРЕМИНУТЬ

Паломник П. Боднар з Америки

В ПОНЕДІЛОК 19 КВІТНЯ 1926 року Божого

На тему: ДОРОГА ДО ЖИТТЯ

От сим проситься всіх братів, щоби звернули увагу на сі дні, як також звернули на се увагу людей, котрі до- мують коло вас.